

## SALUT, CAVALLERS DE L'IDEAL!...

### Comiat a les Brigades Internacionals

Salut, companys! Que a terres llunyanes  
marxeu, curulls d'anells de llibertat!  
Es amb recança que lliureu les armes  
que amb tant d'orgull havíeu empenyat!...

Salut, herois! Germans vinguts a Espanya  
d'arreu del món, per pròpia voluntat;  
a defensar una causa tan sagrada  
com és el dret de viure amb dignitat.

Salut, valents! Valents que a les trinxeres  
bocins de vostra carn haveu deixat!...  
Si al deixar-nos gireu la vista enrera  
no us dolgui gens, mireu els que hem quedat!

Els que restem, sabrem complir com homes  
els llocs que ací deixeu, amb el cor fort;  
i amb goig esmerçarem totes les forces  
per a obtenir la glòria, fins la mort...

Sabem que sentireu fonda tristesa  
pel comiat, quan érem tots germans!  
Si al venir ho féreu amb gran fermesa  
al deixar-nos mostreu ésser iguals;

No us punyi el cor deixar companys que dormen  
el somni etern de pau de l'infinit...  
marxeu sense ells, però l'honor i la glòria  
d'aquells herois caiguts, no va a l'oblit...

El nostre poble agrairà la gesta  
servant-ne alhora un pietós record...  
I de llur sang vessada en la conquesta  
farem el nostre banderí d'Honor;

Torneu a vostres llars, companys de guerra!  
El cor batent de goig i el cap ben alt!  
Avant, valents! Torneu a vostra terra!  
Salut, oh, cavallers de l'ideal!...

JOAQUIM GRIFOL

En campanya. Front de l'Est.

## DOS ANIVERSARIS

Quan aquest número d'ABRIL, arribi a mans dels seus lectors, s'hauran complert o estaran a punt de complir-se el XXI aniversari de la presa del poder pels comunistes russos i el XVI d'haver el Rei d'Itàlia lliurat, sense necessitat de lluita, tots els ressorts del poder al despot Mussolini. Heus aquí dos esdeveniments de significació oposada i al voltant dels quals ha girat tota la política d'Europa en els darrers tres lustres.

El moviment que féu triomfar la tenacitat i intel·ligència de Valdimir Illitx Ulianow (Lenin), fou saludat amb la més pregonera emoció per les masses oprimides i famolenques d'arreu del món, per veure en la presa del poder per la classe treballadora del país fins llavors oprimits pels Romanof, l'inici de l'acabament de l'explotació de l'home per l'home i l'encimbellament de Mussolini ho fou a l'ensens per tots els privilegiats i explotadors, per veure que amb tal forma de Govern podrien continuar oprimint al poble i salvaguardar els interessos amuntegats a costa de la fam dels assalariats.

Anem a veure, a grans trets, com foren duts a terme els moviments que comentem.

Lenin, s'emprà del poder mitjançant l'heroisme dels treballadors en lluita, no solament contra les classes privilegiades, que ja per si representaven una força, sinó contra les forces organitzades de l'Estat o sigui: exèrcit, policia, magistratura, etc.; havent, a tal efecte, lliurat sagnants batalles. I, no solament hagué — la classe treballadora russa — de lluitar contra els elements esmentats, sinó que amb la indiferència i àdhuc amb l'hostilitat de bona part de la mateixa classe que vivia del salari, sense comptar les dificultats que de tot ordre li crearen totes les nacions del món, però contra tots i malgrat tots, foren vencedors els comunistes, constituint, la seva gesta, una importància digna d'ésser lloada per Victor Hugo, per l'heroisme demostrat sota la direcció intel·ligent del colós de la Revolució Russa.

Pel contrari, no podrà haver-hi cap poeta que en justícia pugui lloar allò que anomenen marxa sobre Roma, ni cap Carlyle que immortalitzi la persona de l'home que fa setze anys tiranitzà al poble italià, ja que l'encimbellament al poder d'aquest renegat del socialisme, no es deu a un acte d'heroisme dels camises negres, sinó a la traïció del rei Victor Emmanuel, que, com ho han fet sempre tots els reis, prefereixen ésser-ho d'un poble d'esclaus que de ciutadans lliures.

Allò de la marxa sobre Roma, al redós de la qual el feixisme ha mogut i mou tanta fressa i que els seus adolorats en el deliri d'enlairar l'home que els paga volen comparar-la amb la marxa semblant a la dels «Deu mil», descrit per Xenofont, no fou altra cosa que una mascarada preparada pels reaccionaris i potentats d'Itàlia, amb el fi de donar espectacularitat a l'acte de lliurar el poder a l'home que havia de salvar llurs interessos i privilegis a costa de l'esclavitud i explotació dels obrers italians.

Era per la tardor del 1921; el partit feixista, després d'una intensa i espectacular preparació celebrava a la ciutat de Nàpols un Congrés, al qual acudiren milers de camises negres de totes les contrades d'Itàlia, reclutades i pagades per la reacció de l'esmentat país i després dels corresponents parlaments dels més significats caps grossos de tan reaccionària organització, acordaren marxar vers Roma per emprar-se del poder que a l'endemà realitzaren, però no lliurant batalles i assaltant trinxeres i parapets, sinó en confortables trens i en còmodos autocars i sense que en tot el camí trobessin el més mínim obstacle. Arribats que foren a la ciutat eterna, els homes de consciència encara més negra que la camisa que cobria la meitat del seu cos, anaren directament al Palau Gígon Victor Emmanuel ja l'esperava per fer-li lliurament del poder traïcionant, amb tal acte, al seu poble i trencant la tradició liberal de què la casa de Saboya gaudia fama. De manera que si Mussolini,

ha pogut esclavitzar durant els tres lustres darrers els obrers i demòcrates de l'esmentat país, no és deu a un acte d'heroisme d'ell ni de cap dels seus seguidors, sinó a la gran traïció comesa pel cap de l'Estat, ja que quan el cap del seu Govern volgué barrar el pas al feixisme declarant l'estat de guerra, el que encara el deixen ésser Rei d'Itàlia es va negar a signar-lo i Fatta que el presidia, hagué de dimitir. Força en l'opinió, s'havia palesat abastament que el feix no n'havia tenia, puix que en el Parlament no comptava ni amb vint diputats, i per a formar el seu primer Govern hagué de recórrer als partits Lliberal, Popular-Catòlic i Reformista, que respectivament acabdillaven Giolitti, el capellà Dom Sturzo i Salandra. Ni quan ja arrelat al poder al cap de dos anys va dissoldre el Parlament, no pogué, malgrat tota mena de coaccions, assolir majoria absoluta i hagué de continuar governant amb l'ajut dels esmentats partits fins en el moment d'ésser assassinat, per ordre de Mussolini, el coratjós diputat socialista, Jaume Mateotti en què els partits de referència, que pel que hom va veure, no havien perdut del tot la dignitat ni la vergonya, abandonaren el Govern

deixant sol al Dictador de negra camisa. Al que deixem escrit quedà reduïda l'anomenada marxa sobre Roma, que per aquests dies els reaccionaris commemoren amb tant de soroll i que no fou altra cosa que una mascarada de tràgiques conseqüències.

Compari's la diferència entre els dos esdeveniments que a un mateix temps commemoren a Moscou i a Roma; mentre el que celebren a la primera de les esmentades poblacions representa l'esperança d'una Humanitat més perfecta, ja que tot el poder de l'Estat Soviètic és posat al servei del poble per a millorar llur condició de vida, tant en l'ordre material com en el moral, el que té lloc en la segona, representa la tirania, la persistència de la injustícia i el retorn a formes de regir els pobles que són un oprobí per la Humanitat, i per a alliberar-se de les quals ja els pobles vessaren, segles enrera, riades de sang.

La nostra salutació emocionada per el gran poble que avui celebra el XXI aniversari de la destrucció del poder que l'oprimia i que enmig de les negres que amenacen als pobles, representa una esperança d'alliberament.

MIQUEL VILAGINES

## CARNET INTERNACIONAL

Davant la represa de les sessions parlamentàries que deuen tenir lloc a Londres en la present setmana, Mr. Chamberlain, tossudament activa la realització de la seva política personal i desitja arribar ràpidament a resultats tangibles, a fi de poder afrontar amb èxit les crítiques de l'oposició, que amb la reobertura de les cambres obtindran una ressonància molt més àmplia.

En primer lloc, es proposa anunciar l'entrada en vigor del pacte anglo-italià i si bé es segur que obtindrà l'aprovació sense obstacle pel joc de la seva majoria conservadora, cal tenir en compte que bona part del mateix partit, no es mostra d'acord amb algunes de les directrius del primer ministre i que si bé per raons de disciplina política, la seva majoria sembla compacta, són molts els diputats i entre ells personalitats de relleu que han palesat els seus dubtes i fins el desacord concret amb el que jutgen ha de redundar en perjudici dels interessos i de l'esdevenidor de l'Imperi Britànic. Si li és possible presentar resultats concrets que justifiquin el reconeixement de l'Imperi Italià i la consegüent conquesta d'Abissínia, no hi ha dubte de què la opinió pública no es manifestarà contra aquest fet consumat. Però, si pel contrari, no pot demostrar l'obtenció de la corresponent contrapartida i es redueix tot a facilitar un nou èxit al feixisme de Mussolini, és molt probable que malgrat obtenir la majoria a la cambra, la seva posició no resultarà molt airosa davant de l'opinió.

Cal tenir present, que Anglaterra és el país on les atribucions del parlament han vingut éssent objecte del màxim respecte i prestigi, i no oblidar que Chamberlain es comprometé a no posar en vigor el pacte, fins que, el anomenat conflicte espanyol no deixés de representar un perill per a la pau d'Europa. És interessant de comprovar com enten Chamberlain que en els actuals moments la guerra espanyola està circumscrita a una qüestió d'ordre intern. Per part del Govern de la república no hi ha conflicte, puix que a pesar de no trobar-se mediatitzat per part de cap govern estranger, ha volgut portar la seva bona voluntat fins al màxim, llicenciant els veritables voluntaris que vingueren als nostres rengles per a la defensa de la llibertat contra el feixisme i les dictadures. Però pel que atany a les forces estrangeres, perfectament enquadrades i amb comanaments propis, que lluiten del costat dels rebels, i quines gestes repetidament glosen i exalten els diaris italians, no hi ha manera de demostrar que hagin estat evaquades, doncs la espectacular retirada dels 10.000 italians, no representen ni la quarta part de les forces que el mateix Mussolini reconegué es trobaven al costat de Franco i al més càndid ha de fer-se-li evident que aquestes, ultrapassen de molt el que digueren els diaris feixistes. Del material i tècnics, no cal ni parlar-ne, doncs, els fets demostren la no evacuació. Mr. Hemming, Secretari general del Comitè de Londres deu poder informar, i no deixarà de fer-ho amb tota precisió al govern anglès.

A França, el congrés radical-socialista de Marsella a consagrat la disolució del Front Popular. Daladier al enfrontar-se violentment amb el partit comunista, obeí probablement en part, a reaccions de tipus personal al replicar als persistents atacs de que ve éssent objecte després dels acords de Munic per part de l'esmentat partit. A l'ensens ha palesat la irritació d'un governant de tipus centre pels obstacles que la seva política troba en l'ala esquerra d'una concentració electoral, sostinguda amb penes i treballs durant dos anys en el parlament. La majoria del seu partit el segueix amb entusiasme en la seva posició anticomunista, com ha pogut comprovar-se durant les sessions del Congrés. Cal, però, que Daladier i el seu partit, mesurin bé les conseqüències de la seva actitud i evitin que la nova posició porti el desplaçament, ràpid i absolut de la política francesa vers la dreta, en el qual cas la posició central o d'eix, que el partit representa; es veuria més i més mediatitzada per les forces de la reacció, que no ha vingut éssent-ho pel partit comunista. No pot perdre's de vista que els veritables sobotejadors de l'economia francesa han estat els exportadors de capital les maniobres dels quals han servit per a obstaculitzar i fer fracassar diversos governs de la concentració popular.

Ja avui arriba la notícia de la dimissió del ministre de finances de la veïna república i la seva ràpida substitució per Paul Reynaud, personalitat grata als cercles financers internacionals, i quines directrius i filiació representen l'ala dreta del govern Daladier.

Herriot, en el seu parlament del congrés de Marsella ha marcat la posició tradicional del partit i amb la frase de que, hom deu evitar la pretensió d'encerclar a la U. R. S. S. darrera una xarxa de filferro, ha volgut assenyalar la oposició a l'ideal dels directors efectius de la política internacional del moment. Per la seva part Daladier al fer al·lusió a que en cas de no poder reeixir en el seu esforç per salvar la situació, serà precis consultar a la opinió mitjançant noves eleccions, no pot oblidar que això deu fer-se en bona doctrina democràtica, però que les circumstàncies són crítiques i peremptòries, puix que estan pendent de resolució problemes i orientacions, que no pot negligir qui es declara defensor dels principis intangibles de la república francesa.

S. FIGUERAS